

אנציקלופדיה
עבודת ה' פנימית

אג - אגף

בלבבי משכן אבנה

אגף

[דברי התורה שיאמרו בי"ב חודש, האור, המאור, העצמות אין סוף שבתוכם, יהיו לעילוי נשמת אמי מורתי הריני כפרת משכבה טובה בת זיידל שלום משה וטשיפע הינע, לעילוי נשמתה וצחצוח נשמתה, ועידון נשמתה, והתקשרות נפש רוח נשמה חיה ויחידה בערבות, בכסא, באדם שעל הכסא, בשמו יתברך, באדם השלם, בקו, ובעצמות האין הסוף, ומשם יומשך השפע הראוי מלעילא לתתא].

ביאורי ל' אגף

אגף, נאמר בפסוקים ביחזקאל "אגפיה", מלשון של חילותיה, כוחותיה, התפשטותה "מחלקת שלל לאגפיה", בהרחבה יותר זה נאמר על בעלי כנף, שהכנפיים דילייהו שמכחם הם מתרוממים כלפי מעלה, זהו האגפיים של הבעל-כנף שמרוממות אותו. ובהרחבה יותר מצד כך אצל כל אדם שני הידים שנמצאים משני צידי גופו של אדם גם הם נקראים בלשון זהה שווה לזה.

מהות הגוף - אגף

אבל יתר על כן הוא נקרא אגף מלשון גופא, "הן הן גופי תורה", יש גופי תורה, וכנגד כך יש בצורת אדם מציאות של גוף, ראש, גוף ורגליים, ובלשונות אחרים בדברי חז"ל, ומקום האגפיים - הידיים, הם הדבר היוצא מגופו של האדם - שהם נמצאים באופן שהם יוצאים ממקום גופו של האדם.

בהבנה יסודית ובהירה, כאשר באים תמיד לבטאות את עצמות הדבר, מבטאים אותו בלשון של 'גופא', כל מה שנאמר בלשון תורה שהגוף נקרא גוף זה במדריגה דעלמא דידן, במדריגה דעלמא דידן אז הגוף הוא מקום הגוף דילן והוא הנחלק לג' חלקים שזה האגף - נוטריקון א'-ג' פרקים, נחלקו מרישא של תחילת הגוף עד מקום הלב מקום החזה, וממקום החזה עד מקום הטבור, וממקום הטבור עד מקום סיומא דגופא, אלו הם שלושת החלקים של הגוף, שבעלמא דידן כמו

שהוזכר הוא נקרא גוף, אבל לשם כך חלים מציאות האגפיים שהם מעלים את מציאות הגוף, שאלו הם תרי ידיו של האדם שמכח השני ידים הללו מעלים את מציאות הגוף של האדם.

ג' הידים שבנקומת אדם

ועל אף שבצורת הגוף כפשוטו יש מציאות של שני ידים, אבל כידוע עד מאד בדברי חז"ל בהרחבה יותר זה נקרא ג' ידים, גם הגוף אינו אלא בחינת יד, ישנה הבחנה של גוף שהוא עיקר שממנו מתפשטים שני הידים בבחינת "אגפיה", דברים היוצאים ממנו, ובהבחנה היותר עמוקה גם הגוף עצמו הוא תפיסת יד, וכידוע בדברי חז"ל היד הימנית היא הנקראת היד הגדולה, היד השמאלית היא הנקראת היד החזקה, והיד האמצעית היא הנקראת יד הרמה, מלשון לרומם להעלות.

מעין כך כדוגמא בעלמא גם הרגלים שיש לאדם, כפשוטו יש לאדם ב' רגליים, אבל בהרחבה יותר כידוע הרי, כמו שבזמן יש מהלך של ג' רגלים מלשון רגליים, כך גם אות ברית קודש בגדרי נפש, גם הוא נקרא גדר של רגל, אלא שהוא נקרא רגל קצרה, אבל הוא גם חלק ממציאות של רגליים, וא"כ כל שכן בצורה העליונה של מקום גופא שיש מקום של שני הידים של האדם, בעומק יש בהם את ההבחנה שהם ג' ידים, והיד האמצעית כמו שהוזכר היא הנקראת יד הרמה, מלשון לרומם לעלות.

ובפנים הללו זה לא שמרוממים את שתי הידים בימין ובשמאל, אלא מרוממים את עצם מציאות הגופא, זהו היד הרמה שמרוממת את עצם מציאות הגוף, וכאשר היא מרוממת את עצם מציאות הגוף, הרי שמכאן ואילך מה שנקרא גופא - זה ראשו של האדם שהוא הנקרא גופא, זה האופן של הגילוי שכאשר זה מתעלה ממדרגת גופא ושני ידים, מאחד - ג' - פרקים שהוזכרו בגופא, זה עולה למדרגת גולגולת, שמה מתגלה שהגולגולת היא אחת, זה הא' שבאגף והג' פרקים זה ג' חלקי המוחין, "ואמלא אותו בחכמה ובתבונה ובדעת".

מדרגת גופא בעלמא דידן ומדרגת גופא דלעת"ל

במדרגת עלמא דידן עיקר מציאות של האדם הוא במקום גופא, וכל הראש כל המוחין אינם אלא באופן של "וידעת היום והשבות אל לבבך".

אבל בעולם הבא ששם השכר, "היום לעשותן ומחר לקבל שכרן", השכר שם הוא גילוי של טעמי תורה, "דברים שכיסה עתיק יומין נגלו לרבי עקיבא וחבריו", "אור יקרות וקפאון" מה שקפוי לצדיקים לעולם הבא, נגלו לרבי עקיבא וחבריו כאן בהאי עלמא, שם השכר הוא "תלי תלין של הלכות על כל קוץ וקוץ", שם המהלך הוא לא "וידעת היום והשבות אל לבבך", שם המהלך הוא באופן שעיקר הגילוי הוא מציאות של מוחין.

חז"ל הרי אומרים בילקוט בתחילת משלי, שנחלקו דוד ושלמה היכן החכמה מצויה, דוד אמר שהחכמה מצויה בראש, ושלמה המלך אמר שהחכמה מצויה בלב, "לבי ראה הרבה חכמה", שלמה זהו מצד הגילוי של המלכות השלימה כאן בעולם, "סיהרא באשלימותא" כלשון חז"ל זה מלכות שלמה שהוא דור הט"ו, בבחינת יום ט"ו סיהרא נמצאת בשלימותה, לעומת כך מציאותו של דוד שורש משיח בן דוד, זה הגילוי של ה'לעתיד לבוא', שם הגילוי הוא שעיקר גופו של האדם, נמצא במקום הרישא דיליה.

במדרגת העלמא דידן שגדר הדבר הוא "ללמוד ע"מ לעשות", ועיקר העשייה הוא במקום הידים, "ללמוד ע"מ לעשות", גם עיקר הידיעה היא במקום המקביל לידיים שהוא מקום הלב - חכמת לב, כיון שתכלית הידיעה היא העשייה, זה לא שהידיעה נמצאת בראש והעשייה היא בידיים, אלא באותו מקום של ידיעה באותו מקום העשייה, במקום העשייה מקום הידיעה, זה נקרא "לפיכך הרבה להם תורה ומצוות" כלומר שהתורה והמצוות נמצאים באותו מקום, שזהו במקום הגופא במקום לבו של האדם "לבי ראה הרבה חכמה", זה "הרבה להם תורה ומצוות", ובהתפשטות של הדבר זה מתגלה בידיים של האדם שהוא מקום קיום העשייה, חיוב מצות עשה, "הרבה להם תורה ומצוות".

אבל בסוד הגילוי דלעתיד לבוא, "היום לעשותם ומחר לקבל שכרם", "כי אין מעשה וחשבון בשאול אשר אתה הולך שמה", והרי שכאשר יוצאים מתפיסת האי עלמא אין שמה מעשה, ואם אין מעשה כלומר אז עיקר הדבר לא נמצא במקום גופא ששם מקום הידים, עד כמה שציור העולם הוא "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה", אז ציור החכמה היא במקום המעשה כמו שהוזכר, אבל בגילוי דלעתיד לבוא "ומחר לקבל שכרם" "כי אין מעשה וחשבון בשאול אשר אתה הולך שמה", הרי שמצד כך לא יתכן שמקום העיקר יהיה במקום גופא ששם מקום הידים של האדם, ולפיכך שם עיקר תפיסת הגילוי הוא, ששלימות הקומה, עיקר הקומה שהוא מקום שנקרא גופא, הרי הוא במקום ראשו של האדם, הוא עיקר מדרגת הגופא.

העלייה במדרגות - מרגליים לגופא, ומגופא לראש

וא"כ, זהו שלימות המהלך של מקום העליה שבדבר, בעלמא דידן עיקר שם אגפיים כמו שהוזכר נאמר ביחס למציאות של בעלי כנף, והרי כמו שאומרת הגמ' בסוכה ועוד על רבי יונתן בן עוזיאל "ראוי שתשרה עליו שכינה", והאופן של השראת השכינה שהיה אצלו "כל עוף הפורח מעליו היה נשרף", מה שעוף הפורח מעליו היה נשרף כמובן הדבר שזה לא סתם שריפה, אלא מבואר כאן שכמו שדבר העולה על גבי המזבח הוא נשרף, כך גם עוף שהיה עולה מעל גביו היה לו תפיסה של מדרגת "עולת העוף", "כל עוף הפורח מעליו", כלומר הוא היה הופך להיות מציאות של עולת העוף, ועל ידי כן הוא היה נשרף.

והגדרת השריפה היא, העוף היה פורח במקום ראשו, מעל ראשו, כלומר מדרגתו של עוף היא שהוא עולה למעלה ויש לו מציאות של כנפיים, וכאשר הוא זוכה לעלות לקדושת האדם שחי מעין עולם הבא ששם העיקר הוא אינו המעשה אלא העיקר הוא המוחין, שזה מדרגת תלמיד חכם שבני עירו מצווין לעשות לו מלאכתו, "תלמיד חכם איקרי שבת" ומעין כך הוא אסור בעשיית מלאכה ואחרים עושים לו מלאכתו, "זכה מלאכתו נעשית ע"י אחרים" כדברי רבי ישמעאל, וכאשר יש את אותו גילוי אז מתגלה שעיקר מדרגתו היא במדרגה של ראש.

זה העומק של המחלוקת שהוזכר בין דוד לשלמה, וא"כ כאשר מתגלה שעיקר המדרגה היא במדרגה של ראש, אז הכנפיים האלה שהיו לבעל כנף, כשהוא עולה ממקום הגופא דיליה הוא נכלל במציאות הראש, זה "עוף הפורח מעליו היה נשרף".

א"כ עד השתא נתבאר העליה ממדרגת גופא למדרגא רישא, במאמר המוסגר בקצרה ממש, יש עליה ממקום הרגליים למקום הגופא, זה נקרא ג' רגליים, ג' רגלים אלו הם אותם זמנים שיש עליה שהאדם עולה, "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך", ויש דין של 'עליה לרגל', 'העליה לרגל' כלומר, שהאדם עולה ממדרגת הרגליים למדרגה של גופא, ויתר על כן העליה ממדרגה של גופא למדרגה של ראש, בהאי עלמא עיקר המדרגה המתגלה כעליה, מתגלה בעליה ממדרגת הרגליים למדרגה של גופא, זה עליה לרגל שהוזכרה.

מהות ב' האופנים שבביאת המשיח

אבל כאשר יהיה גילוי של משיח אם זה מהצד הנמוך שבו אז זה מעין עולם הזה, זה נקרא "עני ורוכב על חמור", כלומר זה לא רגליים שלו עצמו שהוא עולה זה רגליים של זולתו, "עני ורוכב על חמור", אבל עדיין החמור הולך על גבי הרגליים, אלא שהוא נישא על גביו, אז הוא עצמו לא הולך ברגליים, כאדם היושב על גבי דבר, יושב על גבי חמור, עיקר מקום גופו יושב על החמור, והרגליים יורדים לתתא, והוא אינו הולך אלא החמור הולך, זהו המדרגה התחתונה "לא זכו עני ורוכב על חמור", עליית הרגליים מעין מדרגת ג' רגלים.

אבל ב"זכו" זה "על ענני שמיא", והערבין של "ענני שמיא" זה מעין "העוף הפורח", זה "זכו על ענני שמיא".

א"כ בהאי עלמא העליה היא עליה של רגליים למקום הגופא, בעלמא דאתי ב"לא זכו" אז זה מעין האי עלמא של עליה ברגליים רק "עני ורוכב על חמור", וב"זכו" מתגלה שהעליה היא מעין "עוף הפורח מעליו", זה "זכו על ענני שמיא", כח של "ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי".

הגילוי של 'נפני נשרים'

ועיקר מה שמתגלה במציאות של נשרים, כמו שאומרים חז"ל כידוע, שבזה שונה הנשר משאר העופות, שהוא נוטל את בניו על גביו - מוטב יפגע החץ בי, ועומקם של דברים, לאחר שכבר יש סדר של עליה של רגליים למקום הגופא, וסדר העליה של מקום הגופא למקום הראש, אז עיקר מדרגת הגופא הוא במדרגת הראש כמו שהוזכר, שם כבר יש סדר של עבודה חדש.

נחמד עוד פעם, כשנמצאים במקום הנפול של העולם - אז הרגליים הופכים להיות עיקר הגוף ואז זה באופן של גוף-ניגף, בבחינת "רגליה יורדות מות", ואז הגופא הופך להיות דבר הניגף.

כאשר נמצאים בעצם מדרגת העולם, אז הגוף זה עיקר מקומו מקום גופא וידיים "לעשותם".

כאשר זוכים ועולים שזה אור דלעתיד, ומעין כך מאיר כאן בהאי עלמא אצל תלמיד חכם, אז זה מתעלה ממדרגת הגוף וידיים למדרגה דראש ושם עיקר מקום הגוף.

העליות שבכח המחשבה

אבל כשם שהיה עליה ממדרגת רגליים למדרגת ידים, וממדרגת ידים למדרגת ראש, כך יש עליה במדרגה של ראש, למדרגה היותר עליונה.

זה עוד "גדפין" חדשים שמתגלים במדרגה של ראש, ומה הם אותם "גדפין" שמתגלים במדרגה של ראש, כידוע עד מאד מה שהוזכר קודם אצל רבי יונתן בן עוזיאל שנאמר שעוף הפורח מעליו היה נשרף, גילוי מחשבתו של האדם הוא נקרא כח הפורח, בגופו של האדם היכן שהוא נמצא שם הוא נמצא, אבל במחשבתו של האדם כיסוד דברי הרמב"ן ובהרחבה יותר בדברי רבותינו שבהמשך הדורות, היכן שמחשבתו של האדם נמצאת שם הוא נמצא, ר' חיים ויטאל בשערי קדושה בחלק רביעי כאשר הוא מבאר בארוכה את עומק העבודה הפנימית של העליה, הוא מבסס את זה על כח העליה של המחשבה, בלשון הגר"א כידוע מה שנאמר ש"משה עלה אל האלקים" וכן ע"ז הדרך, אומר הגר"א כל העליות הללו לא היו אלא במחשבה.

וביאורם של דברים, במדרגת האי עלמא דידן הכח של המחשבה של האדם כאשר הוא חושב דבר מה, יש כח של מחשבה שבמחשבה יש כח של מחשבה שבלב, ויסוד הדברים שהיכן שהאדם חושב שם הוא נמצא, זה לא נאמר במדרגת מחשבת המחשבה אלא זה נאמר במדרגת מחשבת הלב כי שם מקום גופו, ולהגדיר ש'היכן שמחשבתו נמצאת שם הוא נמצא' כלומר שם גופו נמצא, זה צריך להיות מחשבה שנמצאת במדרגת גופא, במדרגת לבו של האדם, אבל במדרגת עלמא דעתיד לפי מה שהוזכר עד השתא, לעתיד אין עיקר הגילוי מתגלה במדרגה של גופא וידים - מקום החכמה והמעשה, אלא מתגלה עיקר החכמה במדרגה של ראש, ושם הגילוי הוא שהיכן שמחשבת המחשבה של האדם נמצאת שם הוא נמצא, כי שם מקום גופו של האדם.

מדגת הכנפיים דלעתיד לבוא

מה שנאמר בלשון הגמ', "שית אלפי שנין הוי עלמא וחד חרוב" ולאחמ"כ "עתיד הקדוש ברוך הוא לחדש את עולמו", ובאותו זמן של "חרוב", מחלוקת אביי ורבא אם "חד חרוב" או "תרי חרוב", אבל באותו זמן של "חרוב", מה יהא עם הצדיקים, אומרת הגמ' - "עושה להם הקדוש ברוך הוא כנפיים והם שטים על פני המים", בפשטות זה 'היכי תימצי' של הצלה, הרי במבול כאשר היה להקב"ה כביכול אפשרויות רבות להציל את נח ובני ביתו הוא עשה להם תיבה, אבל לעתיד לבוא

לא נאמר שהקדוש ברוך הוא עושה תיבה לצדיקים וע"י כך הם ניצולים ב"חד חרוב", שכל "חד חרוב" הוא מעין מבול [וביתר דקות המבול הוא מעין "חד חרוב"], אלא עומק הדבר שנאמר בדברי חז"ל שכאשר "חד חרוב" עושה להם הקדוש ברוך הוא כנפיים והם שטים על פני המים, הכנפיים האלה שהם שטים בהם על פני המים, הם חיים בעולם שלמעלה מקומת הבנין של גופו ורגליו של האדם, זה נקרא "מחריב את עולמו" הוא מחריב את התפיסה של מה שהיה עד עכשיו גופא, זה גופא נחרב ומכאן ואילך מתגלה שהגוף הוא המחשבה, זה נקרא "עושה להם כנפיים והם שטים על פני המים", השתא אם הגוף נמצא בתוך המים הזידונים אז הוא יכול כביכול להאבד בתוכם, אבל לעתיד לבוא מתגלה שכח המחשבה הוא מציאות הקיום, "עושה להם כנפיים והם שטים על פני המים" זה כנפיים של מחשבה, זה לא כנפיים בבחינת "גדפין" של בעלי-כנף, אלא שלעתיד לבוא משתמשים בבחינת הבעלי-כנף של העוף שזה ניתן כביכול לאלו הצדיקים הנשארים ב"חד חרוב", ומתגלה כאן הכנפיים העליונים, שהכנפיים העליונים הם מקום המחשבה של האדם, ובכח המחשבה האדם יכול לנוע ממקום למקום, וזה תנועת הנשמות שתנועתם ממקום למקום היא תנועת מחשבתם, תנועת מחשבתם היא תנועתם, תנועתם היא מחשבתם.

מדרגת גופי תורה דהשתא ומדרגת גופי תורה דלעת"ל

בעלמא דידן שהנשמה נמצאת בתוך מציאות גופו של האדם, אז התנועה שלה בתוך ההלבשה של הגוף, רגליים, ידים שמרימים כמו שהזכר, אבל במדרגת הראש במדרגת המוחין שזה הגילוי דלעת"ל, ומעין כך לנשמות שאינם מולבשים השתא בגוף מעין כך מתגלה הגילוי של הדבר שכח המחשבה הוא הוא גופא נקודת התנועה, הוא גופא נקודת התנועה שמכח כך יש מציאות של "גדפין", וה"גדפין" הללו חלים בעצם מקום המחשבה, מה שהשתא נקרא "הן הן גופי תורה", ויש "נשמתא דאורייתא" בתוכם.

לעתיד לבוא ה"נשמתא דאורייתא" ששורה במח היא היא גופא נקראת "גופי תורה", והתורה של היום הופכת להיות מציאות של לבושים, ולכן פעמים בהרחבה לשון של "גדפין" זה קאי על מלבושי האדם, נשמתו של האדם, כמו שמבואר בנפש החיים, יש את הנפש, את הרוח, ואת הנשמה, הנפש מקומה בלב ובהתפשטותה בכבד, הרוח מקומה בלבו של האדם, והנשמה חלקה נמצאת חוץ לאדם ויש את זהרי הנשמה שמתנוצצים ונמצאים בתוך מח שבאדם.

ה'גדפין' שבאופן השגת הד"ת

ראשית, זה עיקר שמתגלה כאן בהאי עלמא, זה לא הצורה דלעתיד לבוא שהעיקר הוא גילוי של "נשמתא" שלמעלה מנפש ורוח, אבל ביתר ביאור, זה גופא כח המחשבה שבנשמה שחלקה העיקרי נמצא חוץ לאדם, ורק זהרי נשמתו, ניצוצי נשמתו הם אלה שנמצאים תוך השכל תוך המוחין, ועל מנת שהאדם יוכל להשיג את הדברי תורה הוא צריך לפרוח למקור נשמתו שמשם הוא יכול להשיג את אור התורה, כלומר עומק נקודת הגילוי של השגת הדברי תורה הוא באופן כזה שצורת הדברים היא לעולם רק באיתגליא, שיש אופן של כח של גילוי, שכח מחשבת האדם אין לה כח להשיג את עצם הדברי תורה ממה שנמצא תוך המושכלות - שנמצאים בתוך הגולגולת בתוך מוחין של האדם, אלא עיקר ההשכלה שמתגלה, השכלת הדברי תורה היא באופן שיש לאדם כח של "גדפין" של מחשבה הפורחת, שמצד אחד היא עולה למקור שורשה העליון, ולאחר מכן חוזרת למקום תוך גולגולת שהוא מקום מוחין שבאדם וחוזר חלילה, זה הצורה של ההשגה של הדברי תורה, זה נקרא "גדפין" של תלמידי חכמים שחיים במדריגת הרישא, במדריגת גולגולת, במדריגת מוחין.

ההשגה של הדברי תורה הם באופן כזה שמאיר בהם האור שיש כח למחשבה לפרוח, וזהו הכח שנאמר "שהיו עוברים ממקרא למשנה וממשנה לתלמוד וכו' ירדה אש וליחכה סביבות והיו הדברים שמחים ומאירים כנתינתם מסיני".

הדלוג שב'גדפין'

זה ה"דגלו עלי אהבה", כח של דילוג, זה הכח של האור של הגאולה "הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות", מתגלה עומק הכח של ה"גדפין" כטבע העוף שאינו צריך לילך צעד אחר צעד ברגליים, ואם יש מחיצה המבדלת הוא גם יכול לעבור.

ומצד כך בעומק המילה 'אגפים' זה מאותו שורש של הגפת דלתות, כאן במדרגת האי עלמא שהכל במדרגה של גופא, כאשר יש הגפת דלתות אי אפשר לעבור, "נפסקה מחיצה של ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים", יש הגפת דלתות, כי הגופא לא יכול לעבור במצב של 'הגפת דלתות'.

אבל כאשר מתגלה 'גדפין' כח הפורח, מחיצה איננה חוצצת כי כח הדבר הוא לדלג, לעבור על גביה, לעוף מעלה למעלה ממקום המחיצה, ולעלות לעבור על גביה, זה עומק כח המחשבה שמתגלה בה עומק נקודת ה'גדפין'.

השתא, כאשר האדם לומד דברי תורה, אז כל הקושיות שיש לאדם האי-הבנות שיש לאדם איש לפי ערכו הם מחיצות שיש כביכול בינו לבין התורה, באופן החמור ביותר נאמר "ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי", אבל כל אחד ואחד לפי ערכו ועסקו בתורה יש לו קושיא מחמת שיש כאן מציאות של מחיצה המבדלת בינו לבין מציאות התורה.

הפקעת המחיצה שע"י ה'גדפין'

אבל כאשר מתגלה העליה מהמקום של גופא כמו שהוזכר, כח ה'גדפין' שעולים למקום המחשבה, שם אין 'הגפת דלתות', שם יש כח לעלות מעבר למציאות המחיצה, להתרומם על גביה.

השתא "דברי תורה עניים במקום אחד ועשירים במקום אחר", ולחד מ"ד לא דורשים סמוכים, מה שלא דורשים סמוכים כלומר הוא מחמת שיש מחיצות בתוך פרשיותיה של תורה, "אין מוקדם ומאוחר בתורה", זה לא נמצא במקומו, כלומר ועל ידי כן יש מחיצה בין פרשה לפרשה, מחיצה החוצצת שאי אפשר להסמיך אותם אחד לשני.

אבל כשמתגלה האור של ה'גדפין' במדרגת המוחין של האדם, אז כח האדם שהמחיצה שהיתה במוחין דיליה מסתלקת, בלשון האחר שהוזכר הוא עובר על גביה, אבל בעומק א"כ אין מחיצה, כל מחיצה היא עד כמה שהיא חוצצת, עד כמה שהיא לא מהוה מחיצה אז היא גופא אין את נקודת המחיצה, כאן כאשר יש את מציאות הגילוי שהוזכר השתא, אז כח המוחין של האדם זה הגילוי של הדברי תורה דלעתיד לבוא.

מדרגת מחלוקת דהשתא ומדרגת 'תורה אחת' דלעת"ל

השתא יש מחלוקת בתוך הדברי תורה, נחלקו אם לסמוך או לא לסמוך, זה המחלוקת הראשונה כמו שמבואר בסוגיא בחגיגה, כלומר זה סמיכה בידיים, בידיים, זה היה המחלוקת שחלה, כי במקום הגופא במקום הידיים, זה מדריגת הדברי תורה של "הן הן גופי תורה", תורה השייכת למדרגה של ידיים, יש מציאות של מחלוקת מלשון חלוקה 'פלוגתא', "מחיצת השדה" שהיא מלשון 'פלוגתא',

לחלוק את הדבר, ויש לשון להעמיד מחיצה לדבר, כלומר יש מציאות של גוף שחוצץ בין שני הידים, שתי הלשוניות נמצאות הרי בתחילת בבא בתרא.

אבל כאשר זה מתעלה למעלה מכך - זה ה"אלו ואלו דברי אלקים חיים", זה לא מחלוקת בצד הנמוך שבו, אלא זה מחלוקת בשרשה, כלומר זה כח המציאות שהדברים מצורפים, "אלו ואלו דברי אלקים חיים".

שם יש כח בעצם לחבר את כל התורה כולה.

זה נקרא "תורה אחת תהיה לכם ולגר הגר בתוכם" - מכחו של הגר מתגלה "תורה אחת" שזה הגילוי של דוד, כח ההשכלה שבמה.

ככל שזוכים לעלות מהרגלים לידיים - ממדרגת הג' רגלים.

וזוכים לעלות ממדרגת הידים למדרגת הראש, זה הגילוי בתוך בית המקדש עצמו, יש עליה לבית המקדש, ויש עליה בתוך בית המקדש למקום קודש הקדשים למקום הארון מקום התורה, כרובים שעל גביהם.

שם התגלה עומק האחדות של הדברי תורה.

כשזוכים לאור הזה כמו שהוזכר - הדברי תורה נעשים מאוחדים, "תורה אחת תהיה לכם", והוא הוא השורש של הגילוי דלעתיד לבוא, "אתה אחד ושםך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", לעתיד לבוא "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", ואז מתגלה ה'אחד' שבתורה.

זה המוחין החדשים, ה'תורה חדשה' שעתידה לצאת לעתיד לבוא, מכח ההארה של "קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד", מתגלה ה'אחד' של כל התורה כולה, ועל ידי כן האדם מתחבר במעמקים הפנימיים לכל חלקיה של תורה, מחוברים מקושרים זה עם זה, אחדות שלימה במהרה בימינו.

שאלות בכל הנושאים יתקבלו בברכה
במערכת השו"ת ויועברו למורינו הרב שליט"א

דוא"ל: rav@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

[לקבלת תשובה בפקס, נא לציין מספר פקס שזמין תמיד, או את מספר התא-קולי של הפקס]

הבהרה: מעת קבלת השאלה במערכת, זמן החזרת התשובה נמשך בין כשבוע לשלושה שבועות על דרך כלל. אם לא נתקבלה תשובה עד זמן זה, ניתן לפנות למערכת על מנת לברר את סיבת הדבר [בצירוף מספר השאלה], באופנים הבאים:

דוא"ל: info@bilvavi.net | פקס: 03-548-0529

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקבץ שאלות ותשובות לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה לכתובת:

info@bilvavi.net

[לקבלת העלון השבועי והשו"ת דרך הפקס, יש לשלוח בקשה למספר הפקס 03-548-0529]

לבירורים בנושאי "בלבבי משכן אבנה" ניתן לפנות למערכת באופנים הבאים:

טלפון 052-763-8588 ■ פקס 03-548-05294 ■ ת.ד. 16452 ירושלים מיקוד 9116302 info@bilvavi.net

שיעורי מורינו הרב שליט"א מופיעים ב"קול הלשון"

ישראל 073.295.1245 | USA 718.521.5231

שיעורים שבועי

אנציקלופדיה מחשבה

חולון יום ד' 20:30

משפ' אליאס

רח' קדמן 4

לפרטים 050.418.0306

אנציקלופדיה עבודת ה'

ירושלים - יום ג' 20:30 בדיוק

ישיבה ראשית חכמה

רח' בן ציון אטון 8 הר חוצבים

לפרטים 052.765.1571